

YEAH YEAH YEH

Als zoon van een Chinese vader belandt Peter Yeh als jongeling in diens restaurant, Woo-Ping in de Leidse Lange Diefsteeg. Na vier jaar lonkt een andere grote passie: de tijdschriftenwereld. Het horecahart is echter nooit gestopt met kloppen.

GOIN' UP THE COUNTRY

Half september een lang weekendje eropuit geweest met de MuClu, de Amsterdamse MuseumClub. Een twintigtal MuCluïsti streek neer te Hummelo in de Achterhoek. Ik was daar in geen eeuwen geweest. Als tiener kwam ik er twee keer per jaar. Op een vakantieboerderij waar je urenlange buitenritten te paard kon maken. Van de boerderij herinner ik mij vooral de recreatieruimte. Omdat het daar niet altijd even gezellig toeven was. Als jongeling – en nu nog steeds – was ik allergisch voor ‘vervelende ouwehoeren en betweters’. En die zaten er dan natuurlijk weleens. Voor je gevoel bleven ze urenlang en oeverloos tegen je aanlullen. Hier moest je naartoe, daar moest je beslist heen, enzovoorts. En nog erger... het leek wel alsof ze met het geduld van een spin op je zaten te wachten. Om in en uit de vakantieboerderij te gaan moest je helaas altijd langs de gemeenschappelijke ruimte. Ontelbaar zijn de keren dat ik zo geruisloos mogelijk daar naartoe sloop en voorzichtig om het hoekje keek om te zien wie erbinnen zaten. En ja... dan met gekromde rug als een haas voorbijschieten zodra ik het gevoel had dat niemand mij zou zien.

Te Hummelo zouden wij verblijven in Hotel Restaurant De Gouden Karper, een voormalige herberg anno 1642 aan wat toen nog een zanderig landweggetje was.

De naam boezemde mij meteen vertrouwen in. Lekker oud-Hollandsch, in de traditie van ‘De Gebraden Haan’, ‘Het Zwijnshoofd’ of ‘In het Gemeste Schaap’. Ik hoorde de kelken al klotsen en zag een waardin met pronte boezem rondgaan. Het hotel ligt aan de Dorpsstraat, op een steenworp afstand van een standbeeld van Normaal, de boerenrockgroep van Hummelo’s beroemdste zoon, Bennie Jolink. Bijna levensgroot zijn Buizen Berend (Jolinks alter-ego), Frederik Puntdroad, Brekken Jan Schampschot en Wimken van Diene in brons gegoten door kunstenaar Lia Krol, en daar komen nog steeds aardig wat boeren, burgers en buitenluitjes op af. Wanneer ik als rechtgeaarde fan direct na binnenrijden van Hummelo oerend hard erop afschiet, stopt er vlak naast mij een oude vierdeurs japper. Twee mannen en twee vrouwen stappen uit. Ik zie leren jasjes, zware *boots* en *tattoos*. Bijna gelijktijdig laten ze alle vier een hand in een zak glijden en een enorme shagbuidel komt tevoorschijn. *It's only rock 'n' roll, but I like it.*

De Gouden Karper ademt qua bouwstijl en inrichting nostalgie, maar het kloppend hart is helemaal van nu. Duur zijn de kamers zeker niet. 190 euro voor twee overnachtingen inclusief luxe ontbijt en diner. Allebei de avonden zag ik het restaurant en de bar gezellig vol zitten, met

veel *locals* en toeristen, die af zijn gekomen op de klassieke kaart. Bij het arrangement hoorde een driegangenmenu met onder andere tartaar van zalm, Risotto gamba's en coquille of een lamsrack, en parfait toe.

Must see in de omgeving voor ons MuCluïsti was het René Lalique museum in mosterdstad Doesburg (geniale Franse edelsmid en glasblazer die vooral beroemd is geworden door zijn vazen, juwelen en parfumsflesjes). Ook fascinerend is het huis in Winterswijk waar een jonge Piet Mondriaan zijn talent voor schilderen ontdekte.

Dat je het met een landelijk verblijf niet altijd kunt treffen, leerde ik van een goede vriend, stand-upcomedian Donald Olie. Hij vertelde hoe hij eens met het gezin een rampweekend doorbracht in een hotel waarvan de folder meer beloofde dan werd waargemaakt. Diverse voorzieningen waaronder het zwembad waren kapot, in onderhoud of nog in aanbouw. Dat schreeuwde om een brief op hoge poten. Olie schreef verder nog zich kapot geërgerd te hebben aan ‘een sjofel figuur dat elke dag weer in de gemeenschappelijke ruimte zat, urenlang en onderuitgezakt’. Er kwam een excuusbrief retour, van de directeur, waarin hem gratis een hernieuwd verblijf werd aangeboden zodra alles in het hotel tiptop in orde zou zijn. De directeur besloot met: ‘...die sjofele figuur... dat was ik.’